piccolo

รสชาติเล็กๆ ระหว่างบรรทัด

แด่คุณที่คิดถึง ครั้งหนึ่งของปาฏิหาริย์

さよならの向う側

ชิมิซุ ฮารุกิ

เขียน

ธนัญ พลแสน

แปล

ทดลองอ่าน

“เล้วอย่าเอาแต่เล่นเกม ให้ออกกำลังกายบ้าง
แล้วก็เรื่องเรียนด้วยนะ ต้องอ่านหนังสือเยอะๆ นะลูก”
– ชิมิซุ ฮารุกิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

‘คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ’

คงไม่มีใครนึกถึงความตายของตัวเองกันหรอก แต่เมื่อชีวิตจบลง ความหวัง โอกาส และความฝันก็สูญสลายไม่ต่างจากเถ้ากระดูกที่มอดไหม้ แต่หากในความสิ้นหวังนั้นยังมีโอกาสเล็ก ๆ ซ่อนอยู่ คุณจะใช้โอกาสนั้นสร้างช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตอย่างไร

“คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ” คือประโยคแห่งความหวังและเป็นโอกาสเพียงครั้งเดียวที่จะทำให้ห้วงสุดท้ายของชีวิตเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเคลียร์เรื่องค้างคาใจก่อนจะลาจากอย่างแท้จริง โดยโอกาสสุดท้ายนี้มีชื่อว่า “การพบพานครั้งสุดท้าย”

แต่มี “กฎ” ของการพบพานครั้งสุดท้ายอยู่! เป็นข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคก้อนโตขัดขวางความสุขสุดท้ายของผู้ล่วงลับ กฎที่ว่านั้นคือ “เหล่าดวงวิญญาณจะได้รับโอกาสไปพบกับคนที่อยากเจอในโลกใบเดิม โดยมีเวลา 24 ชั่วโมง แต่คนที่คุณจะไปพบนั้น ต้องเป็นคนที่ยังไม่รู้ว่าคุณตายไปแล้ว”

แล้วอย่างนี้ ดวงวิญญาณจะไปพบคนที่รักได้อย่างไร ในเมื่อคนที่พวกเขารักต่างก็รู้ว่าพวกเขาตายจากไปแล้ว

แม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะเริ่มต้นเรื่องราวด้วย “ความตาย” แต่กลับเป็นความตายที่ช่วยจุดแสงสว่างให้มองเห็นแง่มุมของทุกความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็น

...การลาจากอย่างวางใจของคุณแม่ถึงลูกน้อย

...การลาจากที่ช่วยปลดล็อกเรื่องทุกข์ที่มีมานานของลูกชายผู้ไม่เข้าใจพ่อ

...การลาจากที่เต็มไปด้วยความห่วงใยที่มาอย่างไม่ทันตั้งตัว

...และการลาจากที่เติมเต็มความฝันสุดท้ายของเด็กสาว

เพราะนี่คือเรื่องราวการลาจากที่สวยงาม ซึ่งไม่เพียงแต่เรียกน้ำตา แต่จะเรียกรอยยิ้มในท้ายที่สุด ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา

piccolo

สารบัญ

เรื่องราวที่ 1	ฮีโร่	1
เรื่องราวที่ 2	ลูกชายผู้ไม่เอาไหน	44
เรื่องราวที่ 3	คุณผู้เอาแต่ใจ	78
เรื่องราวที่ 4	อีกฟากฝั่งของการบอกลา	106
เรื่องราวสุดท้าย	ช่วงเวลาอันยาวนาน	156

ส่งท้ายจากผู้แปล	179
เกี่ยวกับผู้เขียน	180
เกี่ยวกับผู้แปล	181

ทดลองอ่าน

แนะนำตัวละคร

ซากุราบะ อายาโกะ	ครูสอนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมต้น
ยามาวากิ ฮิโรกาซุ	ผู้ชื่นชอบสุราและภาพยนตร์สัตว์ประหลาด
อิเซยะ โคทะโร่	ชอบเดินเล่นและนอนกลางวัน
คางุระ มิซากิ	ศิลปิน นักร้องนำวง “เปเปอร์แบ็ก”
ทานิงุจิ เคนจิ	บุรุษไปรษณีย์

ทดลองอ่าน

เรื่องราวที่ 1
ฮีโร่

“คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ”

เมื่อซากุราบะ อายาโกะ ตื่นจากการหลับใหล ชายซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าก็เอ่ยเช่นนั้น

อายาโกะไม่ตอบคำถามนี้ พูดให้ชัดคือเธอตอบไม่ถูก เพราะแค่เรียบเรียงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนี้ก็เต็มกลืนแล้ว

“รู้ไหมครับว่าที่นี่คือที่ไหน”

อาจเพราะตระหนักได้ทันทีว่าอายาโกะรู้สึกอย่างไร ชายผู้นั้นจึงเปลี่ยนคำถามใหม่ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นเดิม อายาโกะมองไปรอบ ๆ ตรงหน้าเป็นพื้นที่สีขาวน้ำนมที่แผ่กว้าง ปราศจากสิ่งใดราวกับเป็นช่องว่างที่ปรากฏขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่เคยเยี่ยมเยือนสถานที่แห่งนี้มาก่อน

ที่แห่งนี้มีเพียงอายาโกะกับชายผู้นั้นเพียงสองคน

และชายผู้นั้นก็เอ่ยคำตอบของคำถามเมื่อครู่ออกมา

“ที่นี่คือ ‘อีกฟากฝั่งของการบอกลา’ ครับ”

“อีกฟากฝั่งของการบอกลา...”

อายาโกะทำได้เพียงทวนคำพูด

“และผมคือ ‘ผู้นำทาง’ ของที่นี่”

“ผู้นำทาง...”

อายาโกะนึกคำพูดอื่นไม่ออก ทำได้เพียงทวนคำซ้ำ

เธอพยายามทำความเข้าใจด้วยการคิดทบทวน
ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่
อีกฟากฝั่งของการบอกลาคืออะไร
และผู้นำทางคือ...
ทว่าเมื่อคิดมาถึงตรงนี้ เธอก็นึกเรื่องหนึ่งออก
“อ๊ะ ฉัน...”
สิ่งเดียวที่เข้าใจ ข้อเท็จจริงนั้นคือ—
“ฉันตายแล้วสินะ”
ผู้นำทางพยักหน้าช้า ๆ

◆

“หลังจากที่คุณอายาโกะเสียชีวิต เวลาก็ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แล้วครับ และเหตุผลที่คุณอายาโกะมาอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกลาแห่งนี้ เพราะคุณยังมี ‘การพบพานครั้งสุดท้าย’ อยู่ครับ”

อายาโกะเอียงคอ แสดงท่าทางไม่เข้าใจคำพูดของผู้นำทางที่อยู่ตรงหน้า

“...การพบพานครั้งสุดท้าย? เอ่อ ตั้งแต่เมื่อกี้แล้วที่พูดว่า ‘อีกฟากฝั่งของการบอกลา’ งี้ ‘ผู้นำทาง’ งี้ ฉันไม่เข้าใจเลย”

เมื่อเห็นอายาโกะมีท่าทีงุนงง ผู้นำทางก็สะดุ้งและรีบก้มศีรษะทันที

“ขอโทษครับ ผมรีบอธิบายเกินไปหน่อย ทั้งที่คติประจำใจคือค่อย ๆ แนะนำอย่างละเอียดแท้ ๆ ขออภัยที่เสียมารยาทครับ”

พูดจบผู้นำทางก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าหน้าอกของเสื้อแจ็กเก็ต

อายาโกะระแวดระวังขึ้นมาแวบหนึ่งด้วยเกรงว่าเขาจะหยิบอะไรออกมา แต่สิ่งที่ผู้นำทางหยิบออกมาด้วยท่าทางยิ้มแย้มนั้นกลับเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึง

“พักกันสักครู่ดีกว่าครับ”

สิ่งนั้นคือกาแฟกระป๋อง แถมยังเป็นกาแฟกระป๋องสีเหลืองยี่ห้อจอร์เจียร์ แม็กซ์คอฟฟี ซึ่งคนที่อาศัยในแถบคันโต โดยเฉพาะชิบะและอิบารากิคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“...ขอบคุณค่ะ”

เมื่อเปิดฝาดื่ม รสหวานก็แผ่ซ่านไปทั่วปาก ความหวานนี้เองที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแม็กซ์คอฟฟี เมื่ออายาโกะได้ดื่มรสชาติที่คุ้นเคยก็คล้ายจะกลับมาสงบสติได้อีกครั้ง

ในตอนนี้ เธอก็เริ่มเพ่งพินิจผู้นำทางที่อยู่ตรงหน้า กิริยาอ่อนโยน น้ำเสียงนุ่มนวล รูปร่างสูงโปร่ง หางตาตกเล็กน้อย ดูใจดี ชวนให้รู้สึกว่าการเรียกผู้ทำหน้าที่นำทางวิญญาณว่า “ผู้นำทาง” ดูจะเหมาะสมกว่าคำว่า “ยมทูต”

จุดเด่นคงเป็นผมสีขาวโพลนที่คล้ายจะเป็นสีเงิน แต่เมื่อมองไปที่ใบหน้าก็คิดว่าอายุคงอยู่ในวัย 30 ไม่แตกต่างจากเธอสักเท่าไร แต่อายาโกะไม่รู้ว่าผู้นำทางซึ่งอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกลานี้มีแนวคิดเรื่องอายุหรือไม่

ผู้นำทางดื่มแม็กซ์คอฟฟีอึกหนึ่งก่อนจะเอ่ยกับอายาโกะ

“เป็นวาระสุดท้ายที่กล้าหาญมากครับ”

จู่ ๆ ก็เอ่ยปากชม แต่อายาโกะไม่พอใจกับเรื่องนี้

“...กล้าหาญ พูดให้ถูกคือบ้าบิ่น ไม่สิ จะเรียกว่าบ้าฉันก็ไม่ถือหรอกนะ”

“บ้าอะไรกันครับ ต้องเรียกว่าฮีโร่ถึงจะถูก”

“ฮีโร่งั้นเหรอ...”

แม้อีกฝ่ายจะพูดว่าฮีโร่ แต่ในใจอายาโกะกลับไม่รู้สึกแบบนั้น วาระสุดท้ายไม่ได้ทำเพื่อผดุงความดีงามอย่างแรงกล้าแต่อย่างใด แค่ร่างกายขยับไปเอง ตอนนั้นเธอไม่แม้แต่จะคิดด้วยซ้ำจนกระทั่งเสี้ยววินาทีที่ความตายมาเยือน

สิ่งที่อายาโกะช่วยไว้คือลูกสุนัขที่พุ่งออกไปกลางถนน อีกทั้งยังไม่ใช่สุนัขที่เธอเลี้ยง เหตุการณ์เกิดขึ้นระหว่างทางที่เธอกลับจากการซื้อวัตถุดิบสำหรับทำอาหารมื้อเย็น จู่ๆ ลูกสุนัขซึ่งมีเด็กชายวัยประถมจูงเดินเล่นก็กระโจนออกไปบนถนนต่อหน้า เธอช่วยชีวิตลูกสุนัขจากรถบรรทุกที่แล่นมาได้ แต่ตัวเธอกลับเสียชีวิต

ท่ามกลางสติสัมปชัญญะที่เริ่มเลือนราง ภาพสุดท้ายที่อายาโกะเห็นคือเด็กชายกำลังร้องไห้และลูกสุนัขตัวนั้น

ใบหน้าเปื้อนน้ำตาของเด็กชายซ้อนทับกับลูกชายสุดที่รัก

ซากุราบะ ยูตะ

เขาเพิ่งจะอายุสี่ขวบ อายาโกะจากโลกนั้นมาโดยที่ยังไม่ทันได้เห็นลูกชายสะพายกระเป๋านักเรียนด้วยซ้ำ ลูกชายที่อยู่กับฮิโรทากะสามีของเธอ—

“...ขอบคุณค่ะ”

นี่คืออาหารมื้อสุดท้ายหรือเปล่า คงไม่ใช่หรอก อายาโกะนึกพลางดื่มกาแฟจนหมด แต่ดูเหมือนกาแฟของผู้นำทางยังเหลือเกินครึ่ง

“ดื่มช้ามากเลยนะคะ” อายาโกะเอ่ย

“จะเรียกว่าช้าก็ไม่เชิงครับ” ผู้นำทางตอบแล้วยกกาแฟกระป๋อง

ขึ้นดื่มอีกครั้ง “ผมกำลังดื่มด่ำกับรสชาติ”

เมื่อได้ยินแบบนี้ อายาโกะซึ่งดื่มรวดเดียวหมดจึงอายอย่างบอกไม่ถูก แม้ว่าเธอจะไม่ได้ทำอะไรผิดก็ตาม

“อา วันนี้ก็อร่อยเหมือนเดิม”

ผู้นำทางพูดขึ้นหลังดื่มกาแฟอึกสุดท้ายหมด คำว่าวันนี้ทำให้อายาโกะสะกิดใจเล็กน้อย เธอรับรู้ได้ว่าผู้นำทางชอบแม็กซ์คอฟฟีมาก

“เราพักกันแล้ว ตอนนี้พอจะเล่าเรื่อง ‘การพบพานครั้งสุดท้าย’ ที่พูดถึงเมื่อครู่ได้หรือยังคะ”

ผู้นำทางแสดงท่าทางประหลาดใจเมื่อเห็นอายาโกะเอ่ยถามอย่างใจเย็น

“คุณอายาโกะตั้งสติได้เร็วน่าดูเลยนะครับ คนที่มาเยือนที่แห่งนี้โดยมากจะตกใจจนร้องไห้ไม่หยุดมากกว่า”

“งั้นเหรอ”

“ครับ บางคนยอมรับความตายของตัวเองไม่ได้จึงมาโวยวายใส่ผม บางคนเดือดดาลจนขว้างกาแฟกระป๋องทิ้งก็มี”

ผู้นำทางอธิบาย อายาโกะพยักหน้าเล็กน้อยแล้วพูดว่า

“อืม ฉันเข้าใจความรู้สึกนั้นค่ะ ท่าทางของฉันเหมือนจะสงบแต่ก็ยังตกใจอยู่ดี”

อายาโกะพูดตามตรง แต่ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเธอยอมรับได้แล้ว

“...แต่ว่านะ ถึงความตายจะน่ากลัว แต่พอความตายมาเยือนก็ไม่ได้น่ากลัวมากขนาดนั้น มันก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่เหรอ เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็นี่ไง เหมือนการวิ่งแข่งในงานกีฬาสี ก่อนแข่งหัวใจจะเต้นระรัว แต่พอเสียงนกหวีดดังและเริ่มออกวิ่งก็ไม่มีอะไรอีกต่อไป ขนาดที่ว่าพอจบการแข่งยังมีเวลาเหลือเฟือในการตามหาพ่อแม่ที่มา

ให้กำลังใจได้เลย”

“คุณอายาโกะมีเหตุผลมากเลยนะครับ”

“เห็นแบบนี้ฉันก็เป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมต้นนะ”

“มิน่าล่ะ ผมถึงรู้สึกว่าคำอธิบายของคุณเข้าใจง่าย”

แม้จะพยายามอธิบายอย่างใจเย็น แต่เมื่อความคิดจมอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าตัวเองตายไปแล้ว อายาโกะก็รู้สึกว่าหัวใจพร้อมแตกสลายภายในไม่กี่นาที บางทีเธออาจพยายามแยกแยะความคิดของตัวเองเพื่อจะได้ไม่คิดถึงเรื่องนี้ ไม่คิดเลยว่าจู่ๆ ตัวเองจะลงเอยแบบนี้

ทั้งๆ ที่เธอตั้งใจใช้ชีวิตอย่างจริงจังมาตลอด สมัยเรียนก็ตั้งใจเรียนตามสมควร กู้ยืมทุนการศึกษา ทำงานพิเศษหาค่าเทอมเพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ หลังเรียนจบคณะศึกษาศาสตร์จากมหาวิทยาลัย เธอก็เป็นครูอย่างที่ตั้งใจไว้จนผ่านมาแปดปี เธอทำงานหนักและเริ่มมีความสุขกับการทำงานสักที ชีวิตส่วนตัวก็ไปได้สวย เธอแต่งงานกับฮิโรทากะมาได้ห้าปีแล้ว เราเจอกันในชมรมดาราศาสตร์สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่จู่ๆ กลับต้องจบชีวิตลง ไม่คิดเลยว่าตนเองต้องมาลงเอยแบบนี้

เป็นช่วงเวลา 30 ปีอันแสนสั้นเหลือเกิน

โดยฉากสุดท้ายของชีวิตคือการช่วยลูกสุนัขจนเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน—

ยังไม่ทันได้บอกลาสามีกับลูกเลย

“...นี่ คุณผู้นำทางคะ”

อายาโกะเอ่ยเหมือนต้องการขจัดความรู้สึกปั่นป่วนในจิตใจตอนนี้อาจจะฝืน แต่ถ้ามองไปข้างหน้าคงรู้สึกสบายกว่า อย่างเวลา

ปั่นจักรยาน หากวางเท้าบนพื้นไม่ได้ก็ให้เคลื่อนไปข้างหน้าซึ่งนั่นคงดีกว่าการหยุดอยู่เฉย ๆ อายาโกะพยายามบอกตัวเองแบบนั้น

ที่สำคัญ ตอนนี้ยังมีความหวังเล็ก ๆ นั่นคือคำว่า “การพบพานครั้งสุดท้าย” ที่ผู้นำทางพูดถึง

ถ้าหมายความตามนั้นจริง แสดงว่าเธอจะได้เจอใครบางคนอีกครั้ง อาจจะได้เจอยูตะและฮิโรทากะ เหตุผลที่เธอเร่งให้ผู้นำทางอธิบายต่อ เป็นเพียงความพยายามที่จะยึดเกาะความหวังนั้นไว้ ได้โปรดอย่าดับแสงสว่างที่ส่องอยู่ปลายทางนั้นเลย —

“...ช่วยอธิบายเรื่องการพบพานครั้งสุดท้ายได้ไหมคะ”

อายาโกะพูด ผู้นำทางจึงพยักหน้าตอบ

“การพบพานครั้งสุดท้ายคือ ผู้คนที่เสียชีวิตแล้วจะเดินทางมายังอีกฟากฝั่งของการบอกลาแห่งนี้และได้รับโอกาสให้พบคนจากโลกใบเดิมเป็นเวลา 24 ชั่วโมง นั่นหมายความว่าคุณอายาโกะจะมีเวลาหนึ่งวันเต็ม”

“ได้เจออีกครั้ง...ตั้งหนึ่งวัน...”

แสงแห่งความหวังส่องสว่างมากยิ่งขึ้น ไม่ผิดจากที่คาดไว้ มิหนำซ้ำยังมีเวลามากกว่าที่คิด ใบหน้าของยูตะและฮิโรทากะผุดขึ้นมาในใจของอายาโกะอีกครั้ง

“ครับ คนอื่นจะรับรู้ถึงการมีอยู่ของคุณอายาโกะ พูดคุยและสัมผัสตัวได้ รูปลักษณ์ที่เห็นจะไม่ต่างจากเมื่อครั้งยังมีชีวิตครับ”

แต่แล้วสีหน้าของผู้นำทางที่พูดจาคล่องแคล่วจนถึงตอนนี้กลับดูหม่นหมอง

“...เพียงแต่มันมีกฎอยู่ครับ”

เมื่อได้ยินประโยคนี้ แสงที่ส่องสว่างอยู่ในใจอายาโกะก็สั่นไหว

เล็กน้อย

“คนที่ไปพบได้ในโลกใบเดิม ‘มีเพียงคนที่ไม่รู้ว่าคุณอายาโกะตายแล้วเท่านั้น’ ครับ”

แล้วแสงแห่งความหวังก็ดับลง

◆

“...จะเป็นไปได้เหรอ เพราะฉันตายมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว แน่นอนว่างานศพก็เสร็จสิ้นแล้วใช่ไหมล่ะ ดังนั้นต่อให้มีเวลากลับไปพบพานครั้งสุดท้ายในโลกใบเดิม ก็แทบจะเจอใครไม่ได้แล้วไม่ใช่เหรอ ทั้งครอบครัว เพื่อนสนิท หรือแม้แต่คนรู้จัก”

ผู้นำทางได้แต่ก้มศีรษะขออภัยเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ อายาโกะยังคงพูดต่อโดยไม่เก็บซ่อนอารมณ์คุกรุ่น

“...พระเจ้าจะใจร้ายไปถึงไหน ทำไมถึงไม่ให้เจอคนที่อยากเจอถึงกลับไปได้แต่เจอคนสำคัญที่ตัวเองอยากเจอจริง ๆ ไม่ได้ แล้วจะมีประโยชน์อะไร”

“...จริงอย่างที่คุณพูดครับ ผมขอโทษ”

สีหน้าของผู้นำทางดูซับซ้อน เป็นสีหน้าที่ดูเหมือนกำลังขอโทษแทนใครบางคน ในขณะเดียวกันก็คล้ายสะกดกลั้นความโกรธเอาไว้

เมื่อเห็นสีหน้านั้น อายาโกะจึงเข้าใจว่าผู้นำทางไม่ได้เป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์แสนโหดร้ายนี้ มันก็แค่เป็นเช่นนั้นเอง เป็นเหมือนกฎเกณฑ์ของโลกใบนี้ที่เราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมรับและทำความเข้าใจ

“ถามว่าทำไมถึงมีกฎแบบนี้...”

อาจเป็นเพราะต้องการปลอบใจ ผู้นำทางจึงเริ่มอธิบาย

“มนุษย์จะตายสองครั้ง ครั้งแรกคือตายในโลกมนุษย์ และอีกครั้งคือตอนที่ถูกลืม คุณเคยได้ยินคำพูดนี้ไหมครับ”

“...เหมือนเคยได้ยินคำพูดทำนองนี้อยู่นะ”

“คำพูดนี้ตรงประเด็นอย่างยิ่งครับ เนื่องจากตอนนี้คุณอายาโกะเป็นเพียงตัวตนที่เลือนราง ไร้ซึ่งกายเนื้อบนโลกของคนเป็น และรูปลักษณ์ของคุณถูกรักษาไว้อย่างหมิ่นเหม่ด้วยความทรงจำและการรับรู้ของผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ หากคนที่รู้เรื่องการเสียชีวิตของคุณอายาโกะได้พบกับคุณอายาโกะที่น่าจะตายไปแล้ว พวกเขาจะรู้สึกว่า ‘เป็นไปไม่ได้ที่คุณอายาโกะจะยังมีตัวตนอยู่!’ และในช่วงเวลานั้นความทรงจำและการรับรู้ของผู้คนจะเกิดความคลาดเคลื่อน ส่งผลให้คุณอายาโกะไม่อาจรักษารูปลักษณ์ในโลกของคนเป็นได้อีกต่อไปครับ”

“...นั่นหมายความว่า ถ้าเจอคนที่รู้ว่าฉันตายแล้วอย่างเช่นครอบครัว วินาทีนั้นร่างของฉันก็จะหายไปจากโลกของคนเป็นทันทีและถูกบังคับให้กลับมาที่นี่งั้นเหรอ”

“นั่นสิครับ อันที่จริงเคยมีคนฝันไปเจอคนซึ่งรู้ว่าตัวเองตายแล้วเหมือนกัน และนั่นก็ทำให้ตัวเขาหายไปในพริบตา”

“...แบบนั้นก็เหมือนกับการถูกมองว่าเป็นวิญญาณไม่ใช่เหรอ เหมือนเรื่องลี้ลับ”

“ถูกต้องครับ”

“อย่างนี้นี่เอง...”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น อายาโกะก็เริ่มเข้าใจข้อสงสัยต่าง ๆ ที่ตัวเองมีอยู่ หากคนที่ตายไปแล้วได้เจอกับคนในโลกของคนเป็น นั่นคง

กลายเป็นปัญหาใหญ่ แต่หากทำตามกฎของการพบพานครั้งสุดท้าย ซึ่งถูกกำหนดไว้ก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เหตุผลที่ไม่เกิดปัญหาใหญ่บนโลกของคนเป็นก็เพราะกฎนี้มีข้อจำกัดว่าเธอจะพบได้แค่คนที่ยังไม่รู้ว่าเธอตายไปแล้วเท่านั้น ส่วนกรณีที่ปรากฏตัวแค่ชั่ววูบแล้วหายไปก็จะอธิบายได้ด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน เหมือนเรื่องที่มักได้ยินบ่อย ๆ อย่างเช่นเห็นคุณปู่ที่เสียชีวิตไปแล้วยืนอยู่ข้างหมอน

แม้ว่าอายาโกะจะไม่ชอบการแบ่งแยกด้วยกฎเกณฑ์ง่าย ๆ เช่น การบอกว่าเธอเป็นสายวิทยาศาสตร์ แต่เมื่อมีตรรกะที่ดูสมเหตุสมผล เธอก็เริ่มเชื่อเรื่องราวทั้งหมดนี้ ตั้งแต่อีกฟากฝั่งของการบอกลาไปจนถึงการพบพานครั้งสุดท้าย ความรู้สึกนี้คล้ายกับตอนเห็นกางเกงยีนลดราคาแล้วคนขายอธิบายว่า “จริง ๆ แล้วมีตำหนิซ่อนอยู่” ซึ่งนั่นทำให้เธอเข้าใจและยอมรับได้ การพูดถึงข้อเสียอย่างชัดเจนทำให้ตัดสินใจซื้อได้อย่างวางใจ

“แต่ หากเป็นอย่างนั้น...”

ก็คงมองไม่เห็นจุดหมายปลายทาง

“...แล้วฉันจะไปพบใครเป็นครั้งสุดท้ายดีล่ะ”

ครอบครัว ญาติพี่น้อง ไปจนถึงเพื่อนสนิท ทุกคนน่าจะรู้ข่าวการเสียชีวิตแล้ว แน่นอนว่าฉันไม่คิดจะไปเจอคนที่ไม่แม้แต่จะแจ้งข่าวงานศพ แถมอีกฝ่ายก็คงลำบากใจถ้าฉันไปหา

มีคนที่อยากพบ

แต่ไม่อาจไปพบคนสำคัญเหล่านั้นได้

ดังนั้นฉันต้องนึกถึงใครอื่นอีกสักคน

อายาโกะพยายามคิด นึกถึงคนที่อยู่ในความทรงจำ

คนที่ฉันอยากเจอ —

"...ฉันอยากเจอคนในครอบครัวจริง ๆ"

นั่นคือสิ่งเดียวที่อายาโกะนึกออก

โดยเฉพาะคนที่เธอห่วงอย่างยูตะ ลูกชายที่เพิ่งจะสี่ขวบ เป็นวัยที่ต้องการความรักและความเอาใจใส่มากที่สุด สำหรับอายาโกะ ยูตะสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

เมื่อเห็นท่าทีของอายาโกะ ผู้นำทางก็ยื่นข้อเสนอให้เรื่องหนึ่ง

"สถานการณ์ที่ต้องหลีกเลี่ยงที่สุดคือจะให้อีกฝ่ายรู้ไม่ได้ว่าคุณอายาโกะยังอยู่บนโลกใบนั้น ดังนั้นหากปลอมตัวไม่ให้จำได้ก็อาจจะไปพบได้ครับ..."

"...ถึงจะปลอมตัว แต่ถ้าฉันไม่เปิดเผยตัวเองก็ไม่มีประโยชน์สิ ถ้าแสร้งทำเป็นคนอื่น ฉันก็กอดยูตะด้วยมือของตัวเองไม่ได้ ถูกไหม ฉันยังไม่ได้เอ่ยคำลากับเด็กคนนั้นเลย..."

"...ยูตะคือเด็กคนนั้นสินะครับ"

"คุณน่าจะรู้เรื่องครอบครัวของฉันอยู่แล้วนี่"

"ครับ ผมพอจะรู้ข้อมูลเบื้องต้นของคนที่มาเยือนที่นี่..."

"...ก่อนที่เขาจะเกิด ความจริงแล้วฉันอยากใช้ชื่อยูตะที่เขียนด้วยตัวอักษรยูที่แปลว่าความกล้าหาญ"

"อย่างงั้นเหรอครับ ผมไม่มีข้อมูลมากขนาดนั้น"

"...แต่วินาทีที่เขาอยู่ในอ้อมกอด ความรู้สึกของฉันก็เปลี่ยนไป"

อายาโกะอยากให้ยูตะเป็นเด็กอ่อนโยน เป็นเด็กที่มีจิตใจดีและเข้าใจความเจ็บปวดของผู้อื่น เธอจึงเลือกใช้ตัวอักษรยูที่แปลว่าอ่อนโยนแทน เธออยากเลี้ยงเขาให้เป็นเด็กอ่อนโยนตามความหมายตัวอักษร แต่ก็มีเรื่องน่าห่วงอยู่ ยูตะเป็นเด็กที่แสดงความต้องการของตัวเองน้อย เด็กวัยเดียวกันมักเรียกร้องอยากทำนั่นทำนี่ ดื้อดึง

และเอาแต่ใจ แต่ยูตะกลับไม่เป็นแบบนั้น พูดให้ชัดคือเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องไหนเลยจนพ่อแม่อย่างฮิโรทากะและอายาโกะเป็นห่วงที่บ้านเคยลองให้เขาไปเรียนว่ายน้ำ เรียนสนทนาภาษาอังกฤษ และเรียนเปียโน แต่เขากลับไม่สนใจ พอถามว่า “จะไปอีกไหม” เจ้าตัวก็ตอบแค่ว่า “ไม่เป็นไร” และไม่ไปอีกเลย

ไม่รู้ว่ายูตะไปจำมาจากไหน แต่ระยะหลังคำว่า “ไม่เป็นไร” กลายเป็นคำพูดติดปากของเขา และเป็นคำที่ใช้แสดงถึงการปฏิเสธเสมอ ดังนั้นทุกครั้งที่ยูตะพูดว่า “ไม่เป็นไร” ในใจของอายาโกะจะรู้สึกว่าไม่เป็นไรที่ไหนกัน

“คนที่อยากเจอมีแค่ครอบครัวงั้นเหรอครับ...”

ผู้นำทางพิมพำเช่นนั้น ไม่ได้เสนอไอเดียเพื่อช่วยเหลืออย่างที่อายาโกะหวัง ด้วยเหตุนี้เธอจึงเอ่ยถามเรื่องหนึ่ง

“...ถ้าปลอมตัวไม่ให้อีกฝ่ายรู้ก็ทำได้งั้นเหรอ สมมติว่าไม่ปรากฏตัวต่อหน้าครอบครัว แค่เฝ้ามองจากไกล ๆ แบบนี้ยังถือว่าอยู่ในกฎไหมคะ”

แม้จะไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่ดีนัก แต่สิ่งที่อายาโกะนึกออกในตอนนี้มีเพียงเท่านี้

“ครับ หากการรับรู้ของอีกฝ่ายไม่เปลี่ยนแปลงก็ทำได้ครับ เพียงแต่ว่าถึงจะไม่ได้เจอกับใครเลย แต่เวลา 24 ชั่วโมงก็จะถูกนับทันทีที่กลับไปยังโลกของคนเป็นนะครับ และอย่างที่ผมพูดไปก่อนหน้านี้ ถ้ากลับไปยังโลกใบนั้นแล้วสภาพของคุณอายาโกะจะไม่ต่างอะไรจากคนรอบข้าง ดังนั้นถึงจะไม่ใช่คนในครอบครัว แต่หากบังเอิญเจอคนที่รู้ว่าคุณอายาโกะตายแล้ว การพบพานครั้งสุดท้ายก็จะจบลงทันทีครับ”

หากเป็นแบบนั้นก็ไม่จำเป็นต้องกังวล

“ฉันยอมรับได้ค่ะ”

ฉันแค่อยากเจอครอบครัว

ต่อให้ไม่อาจเอ่ยคำร่ำลาเป็นครั้งสุดท้าย ฉันก็ยังอยากเห็นใบหน้านั้นอีกครั้ง

“เข้าใจแล้วครับ งั้นตกลงตามนี้ ส่วนคนที่จะพบจริง ๆ นั้น กรุณาตัดสินใจให้แน่ชัดหลังจากกลับไปยังโลกของคนเป็นภายในเวลาที่กำหนดด้วยนะครับ”

แล้วผู้นำทางก็เอ่ยคำที่คล้ายตัดบท “ถ้างั้น...” ในที่สุดก็พร้อมแล้วใช่ไหม แต่แล้วผู้นำทางก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ อายาโกะจินตนาการว่าเขาคงหยิบไอเท็มมหัศจรรย์อะไรสักอย่างเพื่อนำทางไปยังโลกของคนเป็น

แต่ความคาดหวังนั้นกลับถูกทรยศ

“จะพักเป็นครั้งสุดท้ายก่อนออกเดินทางไหมครับ”

ผู้นำทางหยิบแม็กซ์คอฟฟีออกมาอีกครั้ง

“ฉันพักพอแล้ว รีบหน่อยเถอะ ฤกษ์ดีคือเลิกโอ้เอ้นะ”

“แต่ช้า ๆ ได้พร้าเล่มงามนะครับ”

“แต่น้ำขึ้นให้รีบตัก”

“ถึงอย่างนั้น หากรีบมากจะเสียงานครับ...”

“แต่ถ้าใส่ก่อนได้เปรียบนะคะ”

พอเห็นอีกฝ่ายไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว ผู้นำทางก็สงบคำ

“...ตกลงว่าคุณอายาโกะเป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์จริง ๆ เหรอครับ”

“ฉันถนัดภาษาญี่ปุ่นรองลงมาจากวิทยาศาสตร์ไงคะ”

พอได้ยินแบบนี้ ผู้นำทางก็คล้ายจะยกธงขาว เขาเก็บแม็กซ์คอฟฟีในกระเป๋าเสื้อ

หากมองในมุมของอายาโกะ ผู้นำทางคนนี้ไม่ใช่แค่สงบนิ่ง แต่ถึงขั้นใช้ชีวิตเอื่อยเฉื่อยเลยทีเดียว นั่นคงเพราะเขาดำรงอยู่ในพื้นที่ว่างเปล่าไร้สิ่งใด คล้ายจะลืมเลือนการไหลเวียนของห้วงเวลา และเธอก็สงสัยขึ้นมาอีกอย่าง ชายคนนี้ชอบรสหวานมากขนาดไหนกันนะ การดื่มแม็กซ์คอฟฟีสองกระป๋องติดกันเป็นหลักฐานยืนยันว่าเขาชอบรสหวานมาก

“ถ้างั้นคุณซากุราบะ อายาโกะ กลับไปที่โลกของคนเป็นกันเถอะครับ”

ผู้นำทางดีดนิ้วอย่างสบายอารมณ์โดยไม่รับรู้ถึงความคิดของอายาโกะ ทันใดนั้นก็มีประตูปรากฏขึ้นบนพื้นที่ว่างเปล่า

เป็นประตูไม้ที่ดูเก่าแก่

ขนาดกว้างพอให้ผ่านได้ทีละคน

หากดูจากภายนอกเหมือนจะไม่มีอะไรพิเศษ แต่รูปทรงของประตูที่ปรากฏขึ้นในพื้นที่สีขาวน้ำนมนี้กลับมีอะไรบางอย่างที่ไม่สมดุล ทำให้รู้สึกว่าเรื่องราวในเทพนิยายหรืออะไรทำนองนั้นกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

“ต่อไปผมขอนำทางครับ”

ผู้นำทางเอ่ยปากเชิญ แล้วอายาโกะก็เดินตรงไปที่ประตู

อายาโกะไม่ลังเลที่จะจับประตูแล้วก้าวขาเข้าไปข้างใน

วินาทีนั้นก็มีแสงสีขาวบริสุทธิ์ห่อหุ้มร่างของอายาโกะ —

●

แวบแรกเธอรู้สึกตาพร่าเพราะแสงแดด เมื่อแหงนหน้าก็เห็นท้องฟ้าสีคราม อีกทั้งพื้นดินที่มือกำลังสัมผัสยังได้กลิ่นบางอย่าง เป็นกลิ่นดินและดอกทานตะวัน ได้ยินเสียงจักจั่นและเสียงคอมเพรสเซอร์ของเครื่องปรับอากาศ

ไม่รู้ว่าทำไม แต่ความรู้สึกเหล่านี้ก็ทำให้ฉันแน่ใจว่าได้กลับมายังโลกของคนเป็นแล้ว ถึงอย่างนั้น ที่นี่ที่ไหน...

“อ๊ะ”

อายาโกะนึกคำตอบออกทันที เธอออกห่างจากหน้าต่างแล้วรีบซ่อนตัว

—บ้านของฉัน

สวนนี่ด้วย ห้องนั่งเล่นอยู่ห่างแค่ปลายจมูก มีสถานที่ให้เลือกเยอะแยะ แต่จู่ ๆ คุณผู้นำทางกลับส่งฉันมายังที่แห่งนี้ ถ้าเกิดยูตะหรือสามีมาเห็นเข้าก็พังกันพอดี

ถ้าพลาดเพียงนิด ในเสี้ยววินาทีต่อมาจะถูกส่งกลับไปยังพื้นที่ว่างเปล่านั้นทันที จากนี้ต้องระวังให้ดี...

ฉันสูดหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ ไม่เป็นไร ก่อนอื่นต้องดูลาดเลา ระวังไว้หน่อยดีกว่า ฉันสังเกตภายในบ้านขณะเดียวกันก็ตรวจสอบว่ามีคนอยู่แถวนี้ไหม

สิ่งที่เห็นตรงหน้าคือกรอบหน้าต่างที่ติดมุ้งลวด ฉันตัดสินใจลอบมองภายในบ้านจากมุมด้านล่างนี้

แต่แล้วสายตาของฉันก็เห็นภาพที่เฝ้าหวังมาตลอด เร็วกว่าที่คิด สิ่งที่ฉันมองเห็นผ่านช่องว่างของผ้าม่านคือ—

“ยูตะ...”

ยูตะอยู่ตรงนั้น กำลังต่อบล็อกของเล่นคนเดียว เขาไม่ได้พยายามต่อเป็นรูปอะไร เพียงแค่เอาบล็อกมาซ้อนกันเป็นชั้นๆ

เมื่อต่อได้เจ็ดแปดชิ้น บล็อกก็ถล่มลงมาจนเกิดเสียงดัง แต่ยูตะไม่ส่งเสียงร้อง เขาเริ่มเก็บบล็อกที่หล่นบนพื้นขึ้นมาทีละชิ้น

มุมห้องมีตุ๊กตาไซเบอร์เรดตกอยู่ นั่นเป็นของเล่นเพียงชิ้นเดียวที่ยูตะคลั่งไคล้ ไม่รู้เป็นเพราะเมารถอย่างรุนแรงหรือเปล่า เขาจึงไม่สนใจของเล่นที่เป็นยานพาหนะเหมือนเด็กคนอื่น แต่ยูตะชื่นชอบฮีโร่ เริ่มชอบใส่ชุดสีแดงและของขวัญวันคริสต์มาสที่เขาขอก็คือตุ๊กตาตัวนั้น

ตอนที่ซื้อมาใหม่ๆ เขานอนกอดทุกคืน และพอตื่นขึ้นมาก็จะมองหาตุ๊กตาที่หายไปเพราะนอนดิ้น แต่ตอนนี้คงเลิกเห่อแล้ว เพราะฮีโร่ถูกทิ้งอยู่บนพื้นตรงมุมห้อง ส่วนยูตะเองก็สวมเสื้อยืดสีเทา

ในตอนนั้นเอง คนที่อยากพบอีกคนก็ปรากฏตัวที่ห้องนั่งเล่น

“...ยูตะ วันนี้อยากกินอะไรไหม”

—ฮิโรทากะ แก้มของเขาซูบเล็กน้อย

จากนั้นสายตาของฉันก็สะดุดกับปลาสเตอร์ตรงปลายนิ้ว จะว่าไปมีกล่องอุปกรณ์เย็บผ้าวางอยู่บนโต๊ะด้วย อาจจำเป็นต้องใช้ในกิจกรรมอะไรสักอย่างของชั้นอนุบาล หรือไม่ฮิโรทากะก็อาจจะเริ่มฝึกเย็บผ้าซึ่งเป็นงานที่เขาไม่ถนัดก็ได้

จู่ๆ ฉันก็ตาย นั่นคงทำให้ฮิโรทากะทุกข์ทรมานใจแสนสาหัส และเขาคงมีเรื่องตำหนิฉันเป็นภูเขา เพราะฉันตายเพื่อช่วยสุนัขของคนอื่น

หากตอนนี้ฉันยืนอยู่หน้าฮิโรทากะ คำพูดแรกที่อยากพูดคงเป็น

“ขอโทษนะ”

ไม่ว่าจะขอโทษสักกี่ครั้งก็คงไม่พอ แต่ฉันเอ่ยได้เพียงเท่านี้

ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากเอ่ยคำนี้ต่อหน้าเขาในตอนนี้เลย

แต่เป็นไปไม่ได้

ทำไมกันนะ เมื่อครู่ยังไม่รู้สึกมากขนาดนี้ แต่ตอนนี้กลับเจ็บแปลบในอกจนเกินรับไหว ทั้งที่ร่างนี้น่าจะดำรงอยู่อย่างเลือนราง แต่ความเจ็บปวดกลับสะเทือนลึกถึงแก่นอย่างสมจริง

“...อยากกินอะไรน้า”

ยูตะตอบฮิโรทากะด้วยคำถามเดียวกัน

แต่น้ำเสียงของเด็กชายคล้ายพึมพำมากกว่า

“...คุณแม่อยากกินอะไรน้า”

“ยูตะ...”

ฉันเรียกชื่อนั้นในจังหวะเดียวกับที่ฮิโรทากะพูด

“...คุณแม่เขาไปที่ไกลแสนไกลแล้วนะ”

“ไกล?”

“อือ”

ฮิโรทากะอุ้มยูตะขึ้น

“คุณแม่ไปอยู่ที่ดวงดาวไกลโพ้นแล้ว แต่ยังเฝ้ามองยูตะเสมอนะ”

ฮิโรทากะลูบหลังยูตะอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงคล้ายกำลังอ่านหนังสือภาพ

ยูตะพยักหน้าเล็กน้อย

ไม่ใช่กลายเป็นดวงดาว แต่ไปอยู่ที่ดวงดาวแสนไกล—

คำอธิบายนี้สมกับเป็นฮิโรทากะ ฉันนึกถึงตอนเรียนมหาวิทยาลัย สมัยนั้นเรามักดูดาวที่อยู่ห่างไกลผ่านกล้องดูดาว แล้วจินตนาการ

เพ้อฝันถึงสิ่งมีชีวิตลึกลับ พูดคุยกันจนสว่าง

หลังยูตะเกิด เราสามคนเคยไปดูดาวที่ชายหาดชิราซาโตะในโออามิด้วยกัน จากย่านมาคุฮาริถ้าขับรถไปทางถนนชิบะโทกาเนะจะไปถึงที่นั่นในเวลาไม่ถึงชั่วโมง

จะว่าไปวันนั้นฝนตกด้วยนี่นะ ยูตะร้องไห้งอแง ส่วนฮิโรทากะดูเหมือนจะไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ในตอนนี้เรื่องนั้นกลายเป็นความทรงจำแสนล้ำค่าที่ไม่อาจทดแทนได้...

"ดี งั้นวันนี้เราไปกินยากินิกุ[1] ให้เต็มคราบเลย หรือจะเป็นสเต็กก็ได้นะ"

ฮิโรทากะเสนอด้วยโทนเสียงที่ต่างจากเมื่อกี้

"ไม่เป็นไร เป็นแฮมเบอร์เกอร์ธรรมดาก็ได้"

เมื่อยูตะเอ่ยคำพูดติดปาก ฮิโรทากะก็ขยี้ผมยูตะ

"...งั้นเดี๋ยวจะพาไปร้านแฮมเบอร์เกอร์สุดฮ็อตในอเมริกาที่เพิ่งมาขายในญี่ปุ่น"

ฮิโรทากะกอดยูตะแน่น

"ดีจังนะ ยูตะ..."

เพราะอะไร ทำไมฉันถึงไม่อยู่ตรงนั้น

อยากกระโจนเข้าไปหาเดี๋ยวนี้

แล้วกอดทั้งคู่แน่น ๆ

ทั้ง ๆ ที่อยู่ใกล้ในระยะที่แทบจะเอื้อมมือถึงแท้ ๆ แต่รู้สึกเหมือนห่างไกลออกไป

อุตส่าห์ได้กลับบ้าน แต่ไม่อาจพบกันได้ หรือฉันคิดผิดจริง ๆ

[1] อาหารปิ้งย่างสไตล์ญี่ปุ่น

ทั้งที่อยู่ใกล้ถึงเพียงนี้ แต่ไม่อาจพูดได้สักประโยค เหมือนว่ามีแค่ฉันคนเดียวที่ติดเชื้อไวรัสร้ายแรงนี้

อุตส่าห์กลับมายังโลกนี้ได้แล้ว แต่ไม่อาจพบกับคนสำคัญ มันทรมานมากขนาดนี้เลยเหรอ

“ฮิโรทากะ ยูตะ...ขอโทษนะ...”

น้ำตาไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

ความรู้สึกที่ไม่อาจทดแทนด้วยคำพูดง่าย ๆ ว่า “ขอโทษ” ได้กลายเป็นน้ำตาที่ไหลออกมา

●

“...เดี๋ยวนะ คุณผู้นำทางไม่มีนั่นบ้างเหรอ”

“เอ๊ะ อะไรครับ แต่ผมต้องขอโทษล่วงหน้าครับ”

“ฉันว่าการขอโทษก่อนฟังรายละเอียดออกจะแปลกอยู่นะ แถมยังใช้คำว่าล่วงหน้าอีก”

“เพิ่งมีคนสอนผมว่า ‘ใส่ก่อนได้เปรียบ’ ครับ”

พูดจบคุณผู้นำทางก็ยิ้ม ว่าจะบ่นสักหน่อย แต่คำตอบสบาย ๆ เช่นนั้นทำให้ฉันหมดแรง แต่คำพูดหยอกล้อแบบนั้นช่วยบรรเทาความเศร้า ทำให้ฉันเบาใจขึ้น

“...คุณนี่นะ จู่ ๆ ก็ส่งฉันมาที่โลกของคนเป็น แถมยังส่งไปที่สวนหลังบ้านอีกต่างหาก ถ้าเกิดฮิโรทากะหรือยูตะเห็นเข้า ฉันก็แพ้น็อกในหมัดเดียวน่ะสิ นั่นเท่ากับว่าการพบพานครั้งสุดท้ายของฉันคงจบลงอย่างไม่เป็นท่า ตอนแรกตั้งใจจะบ่นแบบนี้ แต่เอาไว้ก่อนดีกว่า”

“นี่ก็บ่นแบบจัดเต็มแล้วไม่ใช่เหรอครับ”

ก็จริง

แต่ฉันยังขุ่นเคืองอยู่

“ครั้งต่อไปทำดี ๆ นะ”

“เพราะอย่างนี้ ครั้งนี้เราจึงตั้งใจเดินมาที่นี่ไม่ใช่เหรอครับ บางทีการเดินเล่นชิล ๆ ก็เป็นเรื่องดีนะครับ”

คุณผู้นำทางพูดด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย ถึงเขาจะพูดว่า “บางที” แต่เจ้าตัวน่าจะเดินเล่นชิล ๆ อยู่ทุกวันแน่ ๆ ทว่าความรู้สึกที่อยากทำทุกเรื่องอย่างระมัดระวังคงเหมือนกัน

หลังจากที่ฉันออกจากบ้าน คุณผู้นำทางก็พาฉันไปยังสถานที่ที่มีบุคคลหนึ่งอยู่

“ที่นี่เหรอ...”

ตรงหน้าคือแมนชั่นที่ตั้งอยู่ใกล้สถานีมาคุฮาริของรถไฟสายโซบุ มีคนที่ฉันอยากพบอีกคน นอกจากครอบครัว

“คุณอิชิบาชิ โนบุโยชิ เป็นครูประจำชั้นของคุณอายาโกะสมัยเรียนมัธยมต้นใช่ไหมครับ”

“ใช่ เขาเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ฉันอยากเป็นครูและเป็นครูในอุดมคติอย่างแท้จริง ในสมัยนั้นคนที่ช่วยเหลือฉันคือครูอิชิบาชิ...”

—เป็นเรื่องที่ได้ยินอยู่บ่อย ๆ ว่าวัยมัธยมต้นเป็นช่วงที่ยากลำบากที่สุดของวัยรุ่น เด็กผู้หญิงในวัยนั้นบางครั้งจะเปราะบางเหมือนฟองสบู่ และบางครั้งก็คมเหมือนเศษแก้ว

แล้วก็เกิดพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับการกลั่นแกล้ง โดยเปลี่ยนเป้าหมายไปเรื่อย ๆ ทุกสัปดาห์

ช่วงก่อนปิดเทอมฤดูร้อนของมัธยมต้นปีที่ 2 พฤติกรรมเยี่ยงนี้

ก็ถูกส่งต่อมาถึงเพื่อนสนิทของฉัน ถึงจะเรียกว่าการกลั่นแกล้ง แต่ไม่ได้ใช้ความรุนแรงอย่างการตบตีหรือเตะต่อย ทว่าเป็นการเพิกเฉยคล้ายกับไม่มีตัวตน เมื่อเงี่ยหูฟังจะได้ยินเสียงหัวเราะอย่างมีนัยและไม่รู้ว่าหัวเราะเรื่องอะไร เหมือนเกมประเภทหนึ่งซึ่งคนที่เล่นคงรู้สึกดี แต่คนที่ถูกกลั่นแกล้งกลับไม่สนุกด้วย มันไม่ใช่แค่ความเครียดที่จะสรุปด้วยคำสั้นๆ เพียงไม่กี่พยางค์ และเมื่อคมดาบนั้นหันมาหาเพื่อนสนิทของฉัน...

ฉันก็ก้าวเข้าไปเผชิญหน้าอย่างท้าทาย แค่รู้สึกว่าจะต้องตัดการส่งไม้ต่อของความเลวร้ายนี้

เพียงแต่สิ่งที่นักเรียนหญิงมัธยมต้นคนหนึ่งจะทำได้นั้นมีจำกัด สิ่งที่รอคนกลุ่มน้อยในหมู่เพื่อนกลุ่มใหญ่ช่างแสนสาหัส ฉันโดนหมายหัวโดยไม่ต้องรอเวลาให้ถึงสัปดาห์ ความเลวร้ายนี้วนมาถึงฉัน ไม่มีใครรอรับช่วงต่อและฉันเองก็ไม่อยากส่งต่อให้ใคร ถึงฉันจะหัวรั้นและชอบเอาชนะ รวมทั้งยึดมั่นในความยุติธรรมอย่างแรงกล้ามาตั้งแต่เมื่อก่อน ทว่าฉันก็แทบจะหมดกำลังใจ ไม่อาจปรึกษาเพื่อนและไม่อาจส่งไม้ต่อนี้ได้ แล้วครูอิชิบาชิก็ปรากฏตัวในช่วงเวลาที่ยากลำบาก

ทันทีที่รู้ถึงสถานการณ์นี้ ครูก็ขึ้นมายืนแถวหน้าและช่วยคลี่คลายปัญหาให้ทันที กรณีแบบนี้หากผู้ใหญ่เข้ามายุ่งเกี่ยวอาจจะแย่ลงกว่าเดิม แต่เพราะครูอิชิบาชิเป็นครูผู้มากประสบการณ์จึงไม่เป็นปัญหา ครูเข้ามาไกล่เกลี่ยและทำให้ความสัมพันธ์ของผู้เกี่ยวข้องชัดเจนขึ้น รวมทั้งตั้งกฎขึ้นเพื่อไม่ให้สถานการณ์เลวร้ายกว่าเดิมจนนำไปสู่การแก้ปัญหา

ครูอิชิบาชิคือฮีโร่ของฉัน และเป็นเหตุผลที่ฉันตั้งเป้าจะเป็นครูสอนนักเรียนมัธยมต้น

ฉันมั่นใจว่าตอนนี้ครูคงมีเรื่องจะพูดกับฉัน แม้ว่าฉันจะตายไปแล้ว —

“ไม่ได้เจอมาสิบปี ครูอิชิบาชิคงตกใจ”

มีความคาดหวังอยู่ครึ่งหนึ่งและความตื่นเต้นอีกครึ่งหนึ่ง

คุยเรื่องอะไรดี ครูน่าจะรู้เรื่องที่ฉันเป็นครูแล้ว แต่เรื่องที่แต่งงานรวมถึงเรื่องที่ฉันมีลูกน่าจะยังไม่รู้

นับตั้งแต่การพบพานครั้งสุดท้ายได้เริ่มขึ้น หัวใจของฉันก็เต้นโครมครามอย่างตื่นเต้นเป็นครั้งแรก

— แต่สุดท้าย ฉันไม่มีโอกาสได้พบครูอิชิบาชิอีกเลย

●

ไม่เคยนึกเลย

คงเพราะอยู่นอกเหนือจินตนาการ แต่พอลองคิดดูดี ๆ ก็อาจเป็นไปได้หรือเปล่า

“...คุณพ่อเสียเมื่อสองปีก่อนค่ะ”

หลังจากฉันพนมมือเคารพรูปบนหิ้งแล้ว ลูกสาวของครูอิชิบาชิก็เอ่ยเช่นนั้น

ครูตายจากไปแล้ว

ตั้งแต่สองปีก่อน

ฉันไม่รู้เรื่องนี้เลย

“คุณพ่อไปช่วยเด็กที่กำลังจมน้ำในแม่น้ำค่ะ...”

“ครูไปช่วยเด็ก...”

ทดลองอ่าน

ครูอิชิบาชิในภาพถ่ายเป็นเพียงคนเดียวที่มีรอยยิ้มเปื้อนใบหน้าในสถานที่แห่งนี้

ลูกสาวมองภาพถ่ายของครูอิชิบาชิแล้วพูดต่อ

“คุณพ่อกำลังเดินเล่นริมแม่น้ำเหมือนทุกวัน แล้วเห็นเด็ก ๆ ร้องเอะอะเสียงดังจึงรีบวิ่งไปดู ถึงได้เห็นว่ามีเด็กกำลังจมน้ำ...”

เล่าถึงตรงนี้น้ำเสียงของลูกสาวก็ทุ้มต่ำ

“ช่วยเด็กคนนั้นไว้ได้ แต่คุณพ่อ...”

“งั้นเหรอคะ...”

จากที่ตกใจในตอนแรก ความรู้สึกของฉันค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นยอมรับ

หากครูอิชิบาชิเห็นเหตุการณ์นั้น ครูคงกระโดดเข้าไปช่วยโดยไม่ลังเลแน่ ๆ

ครูเป็นคนแบบนั้น

ครูคิดถึงเรื่องของคนอื่นก่อนตัวเองเสมอ

“เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนที่ลูกสาวของฉันอายุได้สองขวบพอดี... ส่วนเด็กคนที่จมน้ำอายุหกขวบ ถึงอายุจะห่างกัน แต่ภาพคงซ้อนทับกับหลานตัวเอง ตำรวจยังพูดเลยว่าเป็นวาระสุดท้ายที่กล้าหาญ ฉันคิดว่าเป็นทางเลือกที่สมกับเป็นคุณพ่อค่ะ เขาเป็นคนตรง ๆ แถมยึดมั่นในคุณธรรมอย่างแรงกล้า ถึงได้...”

ฉันได้ยินคำพูดเดียวกันนี้ตอนที่พบคุณผู้นำทางครั้งแรก เขาพูดกับฉันว่าเป็นวาระสุดท้ายที่กล้าหาญ

ตอนนั้นฉันตอบว่าอะไรนะ รู้สึกจะตอบว่าถึงจะพูดว่าบ้าบอหรือบ้าบิ่นก็ไม่ถือหรอก แต่กับครูอิชิบาชิ ฉันไม่คิดแบบนั้น ไม่มีทางคิดแบบนั้นได้เลย

ช่างเป็นวาระสุดท้ายที่กล้าหาญจริง ๆ

ครูอิชิบาชิเป็นฮีโร่จนถึงวินาทีสุดท้าย

“คนคนนี้เป็นเพื่อนคุณตาเหรอคะ”

เด็กหญิงซึ่งกำลังเล่นของเล่นอยู่ตรงมุมห้องมองฉันแล้วถาม

“ซาเอะ น้าคนนี้ไม่ใช่เพื่อน แต่เป็นลูกศิษย์ของคุณตาค่ะ”

เหมือนเด็กหญิงคนนี้จะชื่อซาเอะ

“ลูกศิษย์”

“เข้าใจยากไปหน่อยเนอะ”

ไม่เข้าใจก็คงไม่แปลก เพราะเธอเพิ่งจะสี่ขวบ

“คุณตาของหนูดูแลน้าดีมาก ถือเป็นผู้มีพระคุณของน้าเลย”

“ผู้มีพระคุณ...”

“หมายถึงคนสำคัญไง”

“คนสำคัญ”

ดูเหมือนเธอจะเข้าใจแล้ว ซาเอะจึงพยักหน้าอย่างพอใจ

รอยยิ้มบนใบหน้านั้นชวนให้นึกถึงครู

“ดูเหมือนซาเอะจะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องที่คุณตาเสียไปแล้วค่ะ เป็นเรื่องสุดวิสัย อีกอย่าง ฉันคิดว่าแบบนี้ก็ดีแล้ว ไม่ต้องโศกเศร้ามากมายจากนี้คงค่อย ๆ เข้าใจได้เอง...”

“อาจจะจริงนะคะ...”

“ซาเอะ ไปเล่นตรงโน้นกันไหมคะ”

ลูกสาวของคุณครูก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วพาซาเอะไปห้องข้าง ๆ

เมื่ออยู่คนเดียว ฉันมองไปที่ภาพถ่ายของครูซึ่งอยู่บนหิ้งอีกครั้ง

“...ครูคะ คิดว่าทำไมคะ”

คำพูดนั้นหลุดออกจากปาก

“...ทำไมฮีโร่ถึงมีชะตากรรมแบบนี้คะ”

ฮีโร่ของฉันไม่อยู่แล้ว

ฉันผู้หลงใหลฮีโร่คนนี้ที่ไม่อยู่บนโลกแล้ว

“...พระเจ้าใจร้ายและเอาแต่ใจ ถึงได้อยากเก็บฮีโร่ไว้ข้างกายงั้นเหรอคะ”

ครูไม่ตอบฉัน

●

ขากลับฉันเลือกที่จะเดินอ้อม

แต่คิดดูดี ๆ ฉันในตอนนี้ไม่มีบ้านให้กลับ ดังนั้นนี่อาจเป็นแค่ทางอ้อมทั่วไปก็ได้

ฉันเดินมาถึงริมแม่น้ำฮานามิ สถานที่ซึ่งครูอิชิบาชิช่วยเด็กที่กำลังจะจมน้ำ บรรยากาศในตอนนี้ไม่ชวนให้รู้สึกว่าเคยเกิดเหตุการณ์นั้น แม่น้ำไหลอย่างช้า ๆ เหมือนวันเวลาในแต่ละวันที่ไหลผ่านไป

ฉันนั่งบนพื้นคอนกรีตต่างระดับบริเวณริมแม่น้ำแล้วเหม่อมองผิวน้ำตรงหน้า

ความตายของครูอิชิบาชิได้ทิ้งบางอย่างไว้ในก้นบึ้งของหัวใจ

“...ครูอิชิบาชิเป็นฮีโร่อย่างแท้จริงนะครับ”

คุณผู้นำทางซึ่งนั่งอยู่ข้างกันแหงนหน้ามองท้องฟ้าแล้วพูดขึ้น

“...อืม ฉันก็คิดแบบนั้น ฉันเชื่อว่ามีคนมากมายบนโลกใบนี้ที่ครูอิชิบาชิได้ช่วยไว้ และคนเหล่านั้นคงช่วยเหลือใครสักคนต่อ”

ฉันแหงนหน้ามองท้องฟ้าเช่นกัน

ไกลออกไป เมฆก้อนใหญ่ชวนให้รู้สึกถึงฤดูร้อน